

Příkaz k zatčení

Neuvede-li okresní soud v příkazu k zatčení (§ 69 trestního řádu) žádný z důvodů vazby podle § 67 písm. a), b), c) trestního řádu, pro který příkaz k zatčení vydal, tj. jestliže nerozvedl právní a skutkové úvahy, na základě kterých shledal u odsouzeného jednotlivce některý z důvodů vazby, a proč bylo nutné ho v návaznosti na tento důvod zatknout, poruší tím čl. 8 odst. 1, 2 a 4 Listiny základních práv a svobod. Uvedené platí tím spíše, byl-li zvolen natolik extrémní prostředek zbavení osobní svobody, jakým bylo zatčení, za účelem „pouhého“ doručení trestního příkazu a obžaloby odsouzenému, zvláště když doručovaným trestním příkazem byl stěžovateli uložen podmíněný trest odnětí svobody.

Podle § 69 odst. 2 trestního řádu příkaz k zatčení musí mimo jiné obsahovat „přesný popis důvodů, pro které se příkaz k zatčení vydává“, jimiž se rozumí především konkrétní skutečnosti odůvodňující některý z důvodů vazby podle § 67 písm. a), b), c) trestního řádu a okolnosti, z nichž se dovozuje nemožnost zajistit přítomnost obviněného u výslechu (srov. § 69 odst. 1 trestního řádu), nikoli tedy zajištění doručení písemnosti, k čemuž slouží jiné procesní úkony upravené trestním řádem, především doručování (§ 62 a násl. trestního řádu) a v případě opakovaného neúspěšného doručování obžaloby a trestního příkazu i předvedení (srov. § 90 odst. 2 trestního řádu), u kterého nemusí jít o předvedení na předem určený den a čas, ale může být provedeno v podstatě kdykoli, jakmile bude policií zastížen na jím uvedených adresách nebo kdekoli jinde.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. IV.ÚS 1507/21 ze dne 24.8.2021)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele D. K., zastoupeného Mgr. Bc. V.V., advokátem, sídlem D., proti příkazu k zatčení Okresního soudu v Benešově ze dne 13. dubna 2021 č. j. 10 T 170/2020-125, za účasti Okresního soudu v Benešově, jako účastníka řízení, tak, že příkazem k zatčení Okresního soudu v Benešově ze dne 13. dubna 2021 č. j. 10 T 170/2020-125 bylo porušeno právo stěžovatele na osobní svobodu zakotvené v čl. 8 odst. 1, 2 a 4 Listiny základních práv a svobod. Příkaz k zatčení Okresního soudu v Benešově ze dne 13. dubna 2021 č. j. 10 T 170/2020-125 se ruší.

Odůvodnění

I. Skutkové okolnosti případu a obsah napadeného rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 a násl. zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí s tvrzením, že jím došlo k porušení jeho ústavně zaručených základních práv a svobod zakotvených v čl. 8 odst. 1, odst. 4 a čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a čl. 5 odst. 1, odst. 2 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva").

2. Z ústavní stížnosti a předložených podkladů se podává, že na stěžovatele byla u Okresního soudu v Benešově (dále jen "okresní soud") podána obžaloba pro přečiny výtržnictví podle § 358 odst. 1 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestní zákoník (dále jen "trestní zákoník"), a poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, kterých se měl zkráceně dopustit tím, že dne 21. 2. 2020 v době kolem 17:20 hodin v prostoru autobusové zastávky v B. nejprve hlasitými hrubými slovními výrazy urážel řidiče linkového autobusu P. D., a poté přistoupil k bočnímu oknu autobusu v místě u řidiče, kovovou

montážní tyčí udeřil do skleněné výplně okna autobusu a tuto výplň rozbil, čímž způsobil společnosti ČSAD Benešov škodu ve výši 24 831 Kč, přičemž při úderu montážní tyčí zasáhl i tělo řidiče P. D., kterému způsobil zhmoždění levého ramene a natažení krční páteře. Za to mu byl trestním příkazem okresního soudu ze dne 11. 11. 2020 sp. zn. 10 T 170/2020 uložen trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců.

3. S ohledem na skutečnost, že trestní příkaz a obžalobu se stěžovateli nepodařilo doručit, vydal okresní soud podle § 69 odst. 1 zákona č. [141/1961](#) Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, napadený příkaz k zatčení, na základě kterého byl stěžovatel zatčen Policií České republiky dne 27. 4. 2021 v 15:20 hodin a dne 28. 4. 2021 v 13:50 hodin bylo konáno vazební zasedání. Daný příkaz k zatčení obsahuje stručný popis skutku, pro nějž je stěžovatel stíhán, označení trestného činu, který se v tomto skutku spatřuje, a jako důvod pro vydání příkazu k zatčení okresní soud uvedl, že stěžovateli nelze doručit trestní příkaz a obžalobu. Po výslechu byl stěžovatel usnesením okresního soudu ze dne 28. 4. 2021 sp. zn. 10 T 170/2020 podle § 69 odst. 5 trestního řádu ze zatčení propuštěn, neboť v průběhu vazebního zasedání byl stěžovateli daný trestní příkaz doručen.

II. Argumentace stěžovatele

4. Stěžovatel v ústavní stížnosti namítá, že napadený příkaz k zatčení není dostatečně odůvodněn a jeho vydání bylo v rozporu s právy zaručenými Listinou a Úmluvou, neboť jím byl fakticky dočasně zbaven osobní svobody a bylo zasaženo do jeho cti a důstojnosti. Je přesvědčen, že pro odůvodnění příkazu k zatčení nemůže postačovat konstatování, že se nedaří doručit trestní příkaz a obžaloba. K tomu cituje § 69 odst. 2 trestního řádu, přičemž má za to, že okresní soud neuvedl stručný popis skutkových okolností věci a přesný popis důvodů, pro které byl příkaz k zatčení vydán. Tvrdí, že u něj nebyly dány žádné vazební důvody podle § 67 trestního řádu a nebyl tak splněn základní předpoklad pro vydání příkazu k zatčení. Domnívá se, že okresní soud měl volit mírnější prostředky k doručení trestního příkazu a obžaloby (např. prostřednictvím institutu předvedení podle § 90 odst. 2 trestního řádu), neboť tato možnost by byla méně intenzivním zásahem do jeho osobní svobody. V této souvislosti poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 5. 2017 sp. zn. II. ÚS 3700/16 (N 87/85 SbNU 489) a ze dne 11. 7. 2017 sp. zn. IV. ÚS 189/17 (N 123/86 SbNU 103), všechna rozhodnutí jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

5. V další části ústavní stížnosti stěžovatel vzhledem k povaze věci požaduje podle § 62 odst. 4 zákona o Ústavním soudu náhradu nákladů řízení za zastoupení před Ústavním soudem v celkové výši 8 228 Kč.

III. Vyjádření účastníka řízení a replika stěžovatele

6. Ústavní soud vyzval podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu okresní soud, aby se vyjádřil k ústavní stížnosti.

7. Okresní soud ve svém vyjádření popsal, jakým způsobem byl stěžovateli doručován trestní příkaz ze dne 11. 11. 2020 sp. zn. 10 T 170/2020. Vzhledem k tomu, že stěžovatel si trestní příkaz nevyzvedl, byla zásilka vrácena okresnímu soudu, který následně o doručení požádal Policii České republiky (dále jen "Policie"). Policie okresnímu soudu sdělila, že stěžovatel se na adrese, kterou uvedl jako doručovací, nezdržuje, nezdržuje se ani na adrese trvalého bydliště a na zjištěný telefonický kontakt nereaguje (telefon nezvedá). Dne 14. 1. 2021 stěžovatel okresní soud písemně kontaktoval a uvedl novou korespondenční adresu, avšak ani na tuto adresu se mu nepodařilo doručit. Dne 3. 2. 2021 stěžovatel okresní soud telefonicky kontaktoval a uvedl, že o uložené zásilce nevěděl, přičemž byl upozorněn na nutnost trestní příkaz převzít do vlastních rukou a byl poučen o

hrozbě vydání příkazu k zatčení. Ani po opětovném zaslání si však stěžovatel zásilku nevyzvedl. Poté byla zásilka znovu stěžovateli zasílána prostřednictvím Policie, ale podle sdělení Policie se zásilku nepodařilo doručit, stěžovatel nebyl na uvedené korespondenční adrese opakovaně zastižen a na pokusy o telefonický kontakt ani na zaslání SMS zprávy nereagoval. Z uvedených důvodů okresní soud vydal na stěžovatele předmětný příkaz k zatčení. Podle okresního soudu byl u stěžovatele dán důvod vazby, neboť jeho snahu vyhnout se doručení nebylo možno chápat jinak, než jako snahu se skrývat, aby se vyhnul trestnímu stíhání. Dodal, že stěžovatele nebylo možno předvést, neboť se na jím uváděných adresách nezdržoval.

8. V replice k vyjádření okresního soudu stěžovatel uvádí, že s okresním soudem komunikoval, sdělil novou adresu. Poukazuje na to, že je profesionálním řidičem a zdržuje se pracovně na více místech. Okolnost, že se mu zásilku nepodařilo doručit, podle něj neznamená, že by okresní soud měl přistoupit k nepřiměřenému zásahu do jeho osobní svobody, neboť i v použití donucovacích prostředků platí princip subsidiarity, a to zvláště za situace, kdy byl ohrožen trestní sazbou do dvou let odnětí svobody, přičemž ve věci nebyl dán žádný z důvodů podle § 68 odst. 3 trestního řádu, pro který by bylo možno dovést výjimku z omezení podle § 68 odst. 1 trestního řádu. Je přesvědčen, že v jeho věci bylo možno použít institut předvedení a že vydáním příkazu k zatčení došlo k porušení jeho základních lidských práv. Opětovně rovněž poukazuje na nedostatečné odůvodnění vydaného příkazu k zatčení.

IV. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

9. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení. Shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v nichž bylo vydáno rozhodnutí napadené v ústavní stížnosti. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Jeho ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario), neboť vyčerpал všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva.

V. Posouzení opodstatněnosti ústavní stížnosti

10. Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod [srov. též § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. Není součástí soustavy soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy), není jim instančně nadřazen, a nezasahuje do rozhodovací činnosti soudů vždy, když došlo k porušení "běžné zákonnosti nebo k jiným nesprávnostem", ale až tehdy, představuje-li takové porušení zároveň porušení ústavně zaručeného základního práva nebo svobody [srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 25. 1. 1995 sp. zn. II. ÚS 45/94 (N 5/3 SbNU 17), dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, stejně jako další rozhodnutí zde odkazovaná]. V řízení o ústavní stížnosti tedy není sama o sobě významná námitka "nesprávnosti" napadeného rozhodnutí, a není rozhodné, je-li dovozována z hmotného či procesního (podústavního) práva.

a) Obecná východiska

11. Podle čl. 8 odst. 1 Listiny je osobní svoboda zaručena. Z čl. 8 odst. 2 věty první Listiny vyplývá, že nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Podle čl. 8 odst. 4 věty první Listiny zatknout obviněného je možno jen na písemný odůvodněný příkaz soudce. Uvedené požadavky ústavního pořádku může naplnit příkaz k zatčení, který obsahuje dostatečně konkrétní důvody zbavení osobní svobody jednotlivce.

12. Důvody zbavení osobní svobody, se kterými musí být jednotlivec při zatčení seznámen, je přítom

třeba rozumět jak skutkový, tak právní základ daného rozhodnutí, protože hlavním smyslem těchto garancí je umožnit osobám zbaveným svobody efektivně se bránit před soudem a případně dosáhnout propuštění na svobodu [srov. nálezy ze dne 23. 5. 2017 sp. zn. II. ÚS 3700/16 (N 87/85 SbNU 489)]. Každé zatčení osobě musejí být základní právní a skutkové důvody omezení její osobní svobody sděleny, a to prostým, nikoli odborným jazykem, aby případně mohla své zatčení zpochybnit. Otázky, zda předaná informace byla z hlediska obsahu dostatečná, musí být hodnoceny v každém jednotlivém případě podle jeho zvláštních okolností (viz rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 30. 8. 1990 ve věci Fox, Campbell a Hartley proti Spojenému království, č. 12244/86, 12245/86, 12383/86, § 40; ze dne 2. 10. 2008 ve věci Rusu proti Rakousku, č. 34082/02, § 41).

13. Z hlediska interpretace čl. 8 odst. 4 Listiny a v něm zaručeného práva na odůvodnění příkazu k zatčení lze analogicky použít závěry Ústavního soudu, podle kterého způsob odůvodnění na základě pouhé citace zákonných norem činí rozhodnutí fakticky nepřezkoumatelným. Ústavní soud ve své judikatuře již dříve uvedl, že pouhý odkaz na příslušné ustanovení zákona lze akceptovat jen v jednoduchých případech, předvídá-li zákon "stručnost" odůvodnění. Není-li subsumpce pod zákonné ustanovení jednoznačná, je nezbytné v odůvodnění rozvést právní úvahy soudu, a nikoli se spokojit pouze s nicneřikajícím odkazem na příslušná zákonná ustanovení [viz např. nálezy ze dne 11. 10. 2016 sp. zn. II. ÚS 849/16 (N 188/83 SbNU 81), nálezy ze dne 12. 1. 2016 sp. zn. III. ÚS 3766/14 (N 5/80 SbNU 55) aj.].

14. Trestní řád "stručnost" příkazu k zatčení toleruje, ale jen při popisu skutku, pro nějž je obviněný stíhán. Kromě označení trestného činu naopak předvídá přesný popis důvodů, pro které se příkaz k zatčení vydává (viz § 69 odst. 2 trestního řádu). Podle § 69 odst. 1 trestního řádu je navíc podmínkou vydání příkazu k zatčení skutečnost, že je dán některý z důvodů vazby (§ 67 trestního řádu) a obviněného nelze předvolat, předvést nebo zadržet a zajistit tak jeho přítomnost u výslechu.

15. Nutno dodat, že trestní řád obsahuje řadu nástrojů, jimiž orgány činné v trestním řízení dosahují účelu trestního řízení a které jsou přiměřené konkrétnímu jednání stíhaných osob. Přitom je nutno trvale posuzovat, zda ten který procesní nástroj odpovídá svou razancí konkrétní situaci, a zda není dostačující mírnější postup.

b) Aplikace obecných východisek na nyní posuzovanou věc

16. Napadený příkaz k zatčení podle Ústavního soudu už na zákonné úrovni nesplňuje shora uvedené podmínky. Obsahuje sice stručný popis skutku, pro nějž je stěžovatel stíhán, a označení trestného činu, který se v tomto skutku spatřuje, avšak jako důvod pro vydání příslušného příkazu okresní soud uvedl pouze to, že stěžovateli nelze doručit trestní příkaz a obžalobu. Takové zdůvodnění podle Ústavního soudu není přezkoumatelné a tím spíše nemůže jít slovy trestního řádu, o "přesný popis důvodů, pro které se příkaz k zatčení vydává". Okresní soud v napadeném příkazu k zatčení neuvedl žádný z důvodů vazby podle § 67 trestního řádu, pro který příkaz k zatčení vydal, tj. nerozvedl právní a skutkové úvahy, na základě kterých shledal u něho některý z důvodů vazby a proč bylo nutné v návaznosti na tento důvod stěžovatele zatknout. Navíc podle skutkových okolností vyplývajících z předloženého trestního spisu žádné takové důvody ani v dané věci nebyly dány, když nelze souhlasit s vyjádřením okresního soudu k ústavní stížnosti, že byl u stěžovatele dán důvod vazby, neboť jeho snahu vyhnout se doručení nebylo možno chápat jinak, než jako snahu se skrývat. Pod pojmem "bude se skrývat" se podle soudní praxe rozumí ukrývání se v tuzemsku; přitom musí jít o pozitivní podezření o ukrývání na základě konkrétně zjištěných okolností, které zásadně nelze presumovat, a to ani na základě pouhého opakovaného nedoručení rozhodnutí, resp. okresním soudem ve vyjádření tvrzenou, konkrétními důkazy či jinými podklady však nedoloženou "snahu se skrývat". Přitom stěžovatel s okresním soudem písemně i telefonicky komunikoval a sdělil mu svou novou adresu. Skutečnost, že se mu ani tak nepodařilo zásilku doručit a že se doručení zřejmě vyhybal, nelze samu o sobě považovat za situaci, zakládající vazební důvod podle § 67 písm. a) trestního řádu, jak

dodatečně okresní soud vysvětloval ve svém vyjádření k ústavní stížnosti (viz bod 7 shora), zvláště když pracuje jako "profesionální řidič" a z tohoto důvodu se "zdržuje pracovně na více místech". Navíc závěry o některém z důvodů vazby, jako základní podmínky vydání příkazu k zatčení, je třeba uvést přímo v odůvodnění tohoto příkazu (a nikoli dodatečně ve vyjádření k ústavní stížnosti), jak to plyne z § 69 odst. 2 trestního řádu, podle něhož příkaz k zatčení musí mimo jiné obsahovat "přesný popis důvodů, pro které se příkaz k zatčení vydává", jimiž se rozumí především konkrétní skutečnosti odůvodňující některý z důvodů vazby podle § 67 písm. a), b), c) trestního řádu a okolnosti, z nichž se dovozuje nemožnost zajistit přítomnost obviněného u výslechu (srov. § 69 odst. 1 trestního řádu), nikoli tedy zajištění doručení písemnosti (obžaloby a trestního příkazu), k čemuž slouží jiné procesní úkony upravené trestním řádem, především doručování (§ 62 a násl. trestního řádu) a v případě opakovaného neúspěšného doručování, jako tomu bylo v této věci, i předvedení (srov. § 90 odst. 2 trestního řádu).

17. Na základě uvedených skutečností Ústavní soud shledal, že okresní soud nesprávně posoudil splnění zákonných požadavků na příkaz k zatčení podle § 69 odst. 1 trestního řádu. Přitom postupoval v rozporu s požadavky čl. 8 odst. 2 věty první Listiny, neboť rozhodl o zbavení svobody stěžovatele jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Tím zároveň porušil i čl. 5 odst. 1 Úmluvy, který vedle zákonnosti zbavení svobody navíc požaduje, aby každé zbavení svobody bylo slučitelné s cílem chránit jednotlivce před svévolí (srov. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Mooren proti Německu ze dne 9. 7. 2009, č. 11364/03, § 72). Napadený příkaz k zatčení není takovým písemně odůvodněným příkazem soudce, který pro zbavení osobní svobody v podobě zatčení vyžaduje čl. 8 odst. 4 věta první Listiny. Stěžovatel nebyl náležitě seznámen s důvody svého zatčení ani ve smyslu čl. 5 odst. 2 Úmluvy (zejména existencí některého z důvodů vazby podle § 67 trestního řádu), přičemž Listina i Úmluva vyžadují i laikovi srozumitelné vylíčení skutkových okolností a právních důvodů vydání příkazu k zatčení. Uvedené platí tím spíše, byl-li za účelem "pouhého" doručení trestního příkazu a obžaloby stěžovateli zvolen - za daných okolností - natolik extrémní prostředek zbavení osobní svobody, jakým bylo zatčení, zvláště když doručovaným trestním příkazem byl stěžovateli uložen podmíněný trest odnětí svobody.

18. Okresní soud sice postupoval podle § 62 odst. 1 věta čtvrtá trestního řádu a využil, byť neúspěšně, možnosti doručit trestní příkaz a obžalobu prostřednictvím policejního orgánu. Při neúspěchu mu však nic nebránilo nechat stěžovatele předvést k okresnímu soudu podle § 90 odst. 2 trestního řádu, a to vzhledem k tomu, že šlo jen o doručení trestního příkazu a obžaloby, nikoliv na předem určený den a čas, ale v podstatě kdykoli, jakmile bude policií zastižen na jím uvedených adresách nebo kdekoli jinde. Předvedení je nepochybně méně intenzivním zásahem do osobní svobody stěžovatele, než vydání příkazu k zatčení contra legem, zvláště když podle § 69 odst. 1 trestního řádu lze příkaz k zatčení vydat mimo jiné jen, nelze-li obviněného předvést (vztah subsidiarity). Přitom tento postup, který nebyl okresním soudem použit, je u obviněného možný i bez předchozího předvolání. Podstatnou podmínkou pro předvedení obviněného podle uvedeného ustanovení je nutnost úspěšného provedení trestního řízení, která byla nepochybně splněna. Jde o požadavek na zajištění účelu a řádného průběhu trestního řízení, nedovolila-li by nepřítomnost obviněného pokračovat v řízení nebo provést důležitý úkon trestního řízení. Jako příklady jednání obviněného, které může vést k jeho předvedení, zákon uvádí to, že se skrývá nebo nemá stálé bydliště (viz stěžovatelem uváděné povolání řidiče a zdržování se z tohoto důvodu na různých místech). Vzhledem k tomu, že jde o demonstrativní výčet, není vyloučeno, aby předvedení odůvodnila jiná skutečnost obdobného významu, např. záměrné vyhýbání se možnosti, aby byl zastižen pro doručení předvolání nebo jiné písemnosti; v tomto konkrétním případě trestního příkazu a obžaloby. Již z uvedených zákonných podmínek předvedení podle § 90 odst. 2 trestního řádu se zmíněnými příklady, jimiž jsou skrývání nebo neexistence stálého bydliště obviněného, je zřejmé, že není důvodná argumentace okresního soudu v jeho vyjádření k ústavní stížnosti, že "stěžovatele nebylo možno předvést, neboť se na jím uváděných adresách nezdržoval."

VI. Závěr

19. Okresní soud porušil právo stěžovatele na osobní svobodu, protože příkaz k jeho zatčení v rozporu s čl. 8 odst. 1, 2 a 4 Listiny nesplňoval zákonné náležitosti.

20. Ústavní soud proto ústavní stížnosti stěžovatele vyhověl a při konstatovaném porušení jeho základních práv podle výše uvedených ustanovení napadený příkaz k zatčení zrušil [§ 82 odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

21. Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti bez nařízení jednání, neboť dospěl k závěru, že by od něj nebylo možno očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

22. K návrhu stěžovatele na náhradu nákladů řízení před Ústavním soudem, je nutno především připomenout, že Ústavní soud není povinen náhradu nákladů podle § 62 zákona o Ústavním soudu automaticky podle výsledků řízení přiznat. Ve specifickém řízení před Ústavním soudem (které mimo jiné nepodléhá soudním poplatkům) totiž platí zásada, že náklady řízení, které vzniknou účastníkovi nebo vedlejšímu účastníkovi, si hradí jmenovaní sami, nestanoví-li tento zákon jinak (§ 62 odst. 3 zákona o Ústavním soudu). Odstavec 4 uvedeného ustanovení sice uvádí, že Ústavní soud může v odůvodněných případech podle výsledků řízení usnesením tuto náhradu nákladů některému z účastníků či vedlejších účastníků uložit, vzhledem k citovanému odstavci třetímu je však třeba vykládat toto ustanovení restriktivně. Pravidlem pro řízení před Ústavním soudem zůstává úhrada vlastních nákladů řízení samotnými účastníky a § 62 odst. 4, § 83 a § 84 zákona o Ústavním soudu lze aplikovat jen v mimořádných případech. Záleží tedy na úvaze Ústavního soudu, zda náhradu nákladů přizná či nikoliv. Ve zkoumaném případě však Ústavní soud - vycházející ze shora uvedených specifických okolností věci (zejména jednání stěžovatele, kterým se zřejmě vyhýbal doručení trestního příkazu a obžaloby) - neshledal naplnění podmínek pro přiznání náhrady nákladů řízení před Ústavním soudem, a proto uvedený návrh stěžovatele zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)